

19de JAARGANG, NR. 358
31 MEI 2021

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP PAPIER

6 JAZZ OP DE PLAAT

Vondelier, Lucas Santana,
 Dexter Gordon, Dion Nijland,
 Ack van Rooyen, Paykuna e.a.

10 JAZZ OP DE PLANKEN

Jazz in Duketown (livestream).

EN VERDER (ONDER MEER):

13 Baby Face Willette (Erik M. Frans)

17,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 – 01 03 2021

NR. 359 KOMT 21 JUNI UIT

BERICHTEN

Toch festival Gent Jazz deze zomer

Het festival Gent Jazz gaat toch door. Eind april werd de editie 2021 vanwege de coronapandemie afgeblazen. Nu in Vlaanderen evenementen weer tot 2.500 bezoekers mogen toelaten (met mondkapjes en op afstand van elkaar), keren de organisatoren op hun schreden terug. Ze willen het van 7 tot en met 18 juli toch nog laten doorgaan, zo meldt de website van omroep VRT op 12 mei.

Wie er precies optreden is nog niet bekend. Festivaldirecteur Bertrand Flamang: "Uiteraard hebben we al heel wat artiesten gecontacteerd. Zij zullen vooral uit eigen land en de buurlanden komen. Er is heel veel interesse. Of er ook Amerikanen zullen mogen of kunnen komen, weten we nog niet." Doordat er minder bezoekers kunnen komen dan gebruikelijk, komt de organisatie wellicht niet uit de kosten. Flamang wil dat echter niet op de bezoekers verhalen: "Het moet absoluut betaalbaar blijven." Eind mei – na het sluiten van deze Jazzflits – worden de eerste namen bekend.

Zie voor actuele informatie:
<https://gentjazz.com/nieuws/>.

ia 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

**NIEUWE SUBSIDIEREGELING GARANDEERT
 265 EURO GAGE BIJ CONCERT OP KLEIN PODIUM**

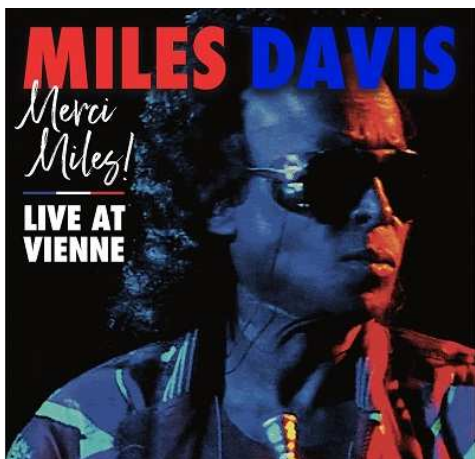
Op 1 juni gaat een nieuwe subsidieregeling van start (het nationaal podiumplan) voor concerten op kleine podia. Een subsidieregeling zonder uitgebreide aanvraagprocedures en zonder inhoudelijke toetsingen. Iedere jazzmusicus kan van de regeling gebruikmaken en zo minimaal 265 euro per optreden ontvangen. De subsidies worden verstrekt door de organisatie Nationaal Podiumplan.

Drijvende kracht achter deze nieuwe vorm van inkomensondersteuning is saxofonist Ben van den Dungen. Samen met een aantal musici en de rechtenorganisatie Sena gaf hij zijn idee de afgelopen tijd handen en voeten. Een bijdrage aanvragen is simpel. Via de website <https://nationaalpodiumplan.nl/> kunnen podia en muzikanten zich – onder bepaalde voorwaarden – aanmelden voor de regeling en binnen enkele minuten een aanvraag voor een concert indienen. Na afloop van dat concert wordt de subsidie zonder verder papierwerk overgemaakt. Het Nationaal Podiumplan zorgt dat de musici na afloop van een concert met minimaal 265 euro per persoon naar huis gaan. Voorwaarde is wel dat het podium zelf daarvan minimaal de helft – 132,50 euro per musicus – betaalt. Per concert worden maximaal vijf musici gesubsidieerd. Het mes van deze regeling snijdt aan twee kanten. Musici krijgen een reguliere vergoeding (volgens de zogenoemde Sena-norm) en kleine podia kunnen kwalitatief goede concerten aanbieden. Het NPP voorziet ook in startsubsidies aan nieuwe podia. Het Nationaal Podiumplan is een ANBI (algemeen nut beogende instelling) en wordt financieel gesteund door Sena Performers.

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

Edo Righini nieuwe algemeen directeur Muziekgebouw Eindhoven

Edo Righini wordt per 1 augustus algemeen directeur van het Muziekgebouw Eindhoven. Hij legt dan zijn functie als hoofd van de afdeling jazz en pop van het Conservatorium van Amsterdam neer. Hij is daar tot die datum ook adjunct-directeur. Righini genoot een opleiding tot gitarist en speelde onder anderen met zangeres Dee Dee Bridgewater en vibrafonist Mike Manieri.

Een van de laatste concerten van Miles Davis op cd uit

Bij Rhino Records verschijnt op 25 juni 'Merci Miles! Live At Vienne', een niet eerder uitgebrachte registratie van een concert dat trompettist Miles Davis op 1 juli 1991 gaf, minder dan drie maanden voor zijn dood. Het optreden vond plaats in het Théâtre Antique de Vienne tijdens het festival Jazz à Vienne. Davis speelt onder meer twee nummers van Prince: 'Penetration' en 'Jailbait'. Hij trad op met Kenny Garrett (saxofoon), Deron Johnson (toetsen), Ricky Wellman (drums), Joseph Foley (trompet) en Richard Patterson (bas). Zijn laatste concert speelde Davis op 25 augustus 1991 in de Hollywood Bowl in Californië. Hij overleed 28 september 1991.

De video van het concert:

<https://bit.ly/3fkZF9c>

Parijse jazzclubs heropenen

De Parijse jazzclub Sunset-Sunside heropent op 9 juni. De club in de Rue des Lombards kan vooralsnog een gelimiteerd aantal bezoekers ontvangen. Pianist Pierre-Yves Plat treedt als eerste weer in de Sunside op en zangeres Yasmine Kyd in de Sunset. Het in dezelfde straat gelegen Duc des Lombards heropent een dag later de deuren met pianist Simon Chivallon.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

MAARTEN HOGENHUIS ARTISTIEK LEIDER NATIONAAL JEUGD JAZZ ORKEST 2021-2022

Saxofonist Maarten Hogenhuis wordt de artistiek leider van het Nationaal Jeugd Jazz Orkest 2021 (NJJO). Hij neemt de leiding van Ruben Hein over en blijft tot eind 2022 in functie. Hogenhuis gaat twintig musici in de leeftijd tot 26 jaar voor zijn editie van het orkest selecteren.

Hogenhuis is erg enthousiast over zijn nieuwe functie. "Ik kan niet wachten", zo zegt hij. Hij zal dat in ieder geval tot 1 juli aanstaande moeten doen, want tot die datum kunnen musici hun belangstelling doen blijken voor de komende editie van het NJJO. Uit de aanmelding wordt een voorselectie gemaakt, waarna de definitieve bezetting na een auditieronde wordt vastgesteld. Al in het komende najaar gaat het orkest op tournee met materiaal van en geselecteerd door Maarten Hogenhuis. Hogenhuis: "Het wordt een groep waarin ieder lid zijn of haar eigen stem volledig kwijt zal kunnen en waarin hij of zij zich ook op het eigen instrument uitgebreid kan ontwikkelen. Ik hoop maar dat het orkest een springplank zal zijn naar een lange carrière als muzikant in de breedste zin van het woord." Eerdere artistieke leiders van het NJJO waren Peter Guidi, Benjamin Herman, Eric Vloeimans, Martin Fondse en Anton Goudsmit.

AMERSFOORT JAZZ WORLD FESTIVAL 2021 VANWEGE CORONA NIET GRATIS TOEGANKELIJK

In tegenstelling tot de 42 eerdere edities van het Amersfoort World Jazz Festival is het evenement dit jaar niet gratis toegankelijk. De organisatoren hebben dit besluit vanwege de coronapandemie genomen, omdat de bezoekersstroom zo beter te reguleren is. Het festival vindt van 5 tot en met 15 augustus plaats en de kaartverkoop start 26 juni.

De concerten in De Observant en Podium Kosmik (De Dutch Jazz Release Stages) kosten 10 euro voor twee concerten. Voor concerten op het Lieve Vrouwekerkhof (12 tot en met 15 augustus) wordt per tijdsblok 15 euro gevraagd. Maar de entreekaart kan ter plekke worden ingeleverd voor een horecavoucher ter grootte van hetzelfde bedrag. Ook kan een plek gereserveerd worden op het terras van de horecagelegenheden aan het Lieve Vrouwekerkhof. Dit jaar is de Poolse saxofonist Sylwester Ostrowski 'international artist in residence'. Tijdens het festival zal hij onder meer spelen met het Beets Meutgeert Jazz Orchestra, Liquid Spirits, Jazzorchestra of the Concertgebouw en bij het Tribute to Jazz at the Philharmonic. Andere optredenden zijn onder anderen Robert Rook, Loet van der Lee Quintet, Sebastiaan van Bavel, Teis Semey, Dick de Graaf Quartet, Ben van den Dungen Quartet, Jef Neve, New York Round Midnight Orchestra en Engels/Teepe/Herman.

Meer info: <https://www.amersfoortjazz.nl/>

WINNAARS JAZZ JOURNALISTS ASSOCIATION AWARDS 2021

Record of the Year

Data Lords, Maria Schneider Orchestra

Historical Record of the Year

Palo Alto, Thelonious Monk

Musician of the Year

TERRI LYNE CARRINGTON

Up & Coming Musician of the Year

EMMET COHEN

Composer of the Year

Arranger of the Year

MARIA SCHNEIDER

Male Vocalist of the Year

KURT ELLING

Female Vocalist of the Year

CÉCILE McLORIN SALVANT

Vocal Group of the Year

DUCHESS

Large Ensemble of the Year

MARIA SCHNEIDER ORCHESTRA

Mid-Size Ensemble of the Year

ARTEMIS

Duo/Trio of the Year

BILL FRISELL & THOMAS MORGAN

Trumpeter of the Year

AMBROSE AKINMUSIRE

Trombonist of the Year

WYCLIFFE GORDON

Alto Saxophonist of the Year

GARY BARTZ

Tenor Saxophonist of the Year

CHARLES LLOYD

Baritone Saxophonist of the Year

SCOTT ROBINSON

Soprano Saxophonist of the Year

BRANFORD MARSALIS

Guitarist of the Year

BILL FRISELL

Bassist of the Year

LINDA MAY HAN OH

Electric Bassist of the Year

STEVE SWALLOW

Pianist of the Year

KRIS DAVIS

Keyboardist of the Year

CHICK COREA

Drummer of the Year

TERRI LYNE CARRINGTON

PHOTO OF THE YEAR

Tot foto van het jaar werd een werk van de Italiaanse fotograaf Luciano Rossetti gekozen. Voor deze 'Award' was ook onze fotograaf Joke Schot genomineerd. Zij dong mee met een afbeelding van Wu Wei en Klaas Hekman tijdens de Zomer-JazzFietsTour 2020 (zie Jazzflits 356).

De **Jazz Journalists Association Awards** worden jaarlijks uitgereikt. Dit jaar voor de 25ste keer. Leden van de Jazz Journalists Association - in meerderheid zijn dat Amerikanen - kunnen een stem uitbrengen.

Pianiste Johanna Summer is genomineerd bij de debutanten. (Foto: Gregor Hohenberg)

NOMINATIES DEUTSCHER JAZZPREIS 2021

In 31 categorieën worden op 3 juni voor het eerst de Deutscher Jazzpreisen uitgereikt. De winnaars krijgen een geldbedrag van 10.000 euro dat uit de kas van het Duitse ministerie van Cultuur wordt betaald. Ook krijgen ze een trofee. De prijzen worden uitgereikt in Hamburg, Berlijn, München en Mannheim. De ceremonie is 3 juni vanaf 19.30 uur als livestream te volgen via de website www.deutscher-jazzpreis.de. Op die website zijn ook alle genomineerden te vinden. Dat zijn zowel Duitse als internationale jazzmusici. Een greep uit de diverse categorieën:

Instrumental Album of the Year (Duitsland)

Julia Hülsmann Quartet – Not Far From Here

Joachim Kühn – Melodic Ornette Coleman

Markus Stockhausen – Wild Life

Vocal Album of the Year (Duitsland)

Masaa – Irade

Salomea – Bathing In Flowers

Zola Mennenöh – Longing For Belonging

Debut Album of the Year (Duitsland)

Mirna Bogdanović – Confrontation

Musina Ebobissé Quintet – Timeprints

Johanna Summer – Schumann Kaleidoskop

Instrumental Album of the Year (Internationaal)

Carla Bley – Life Goes On

The Comet is Coming – Trust In The Life Force Of The Deep Mystery

Branford Marsalis – The Secret Between The Shadow And The Soul

Vocal Album of the Year (Internationaal)

Elina Duni / Rob Luft – Lost Ships

Gregory Porter – All Rise

Kandace Springs – The Women Who Raised Me

Debut Album of the Year (Internationaal)

Nesrine – Nesrine

Joel Ross – KingMaker

Immanuel Wilkins – Omega

Blaasinstrumenten internationaal

Jaimie Branch, Shabaka Hutchings, Joshua Redman

Piano/toetsen internationaal

Tania Giannouli, Tigran Hamasyan, Shai Maestro

Strijkinstrumenten internationaal

Kinga Głȳk, Christian McBride, Wolfgang Muthspiel

Drums/percussie internationaal

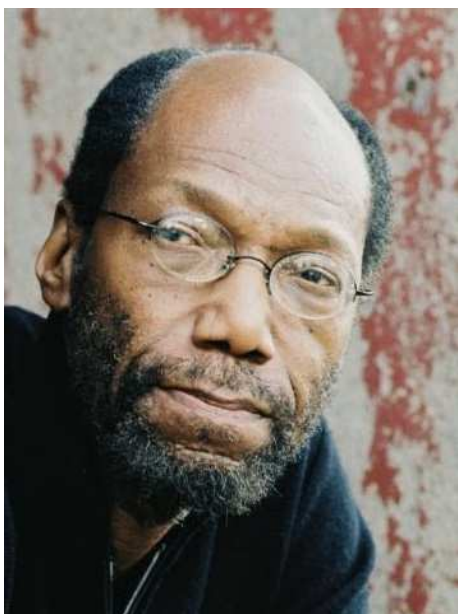
Brian Blade, Trilok Gurtu, Savannah Harris

Band van het jaar internationaal

Shake Stew, Shalosh, Snarky Puppy

Saxofonist Toine Thys krijgt Octave de la Musique

In de categorie jazz heeft saxofonist Toine Thys een Octave de la Musique 2021 gekregen voor zijn album 'Orlando' (Hypnote Records). De andere genomineerden waren pianist Casimir Liberski (album 'Cosmic Liberty'), gitarist Daniel Roméo (album 'The Black Days Session #1'), gitarist Julien Tassin (album 'Moon-dancer') en zangeres, pianiste Margaux Vranken (album 'Purpose'). De Octaves de la Musique worden sinds 2004 jaarlijks uitgereikt aan artiesten uit Wallonië en zijn te vergelijken met de Nederlandse Edison.

Charles Tolliver. (Foto: Jimmy Katz)

Label Strata East viert vijftigjarig jubileum met concert door oprichter

Om het vijftigjarig bestaan van Strata-East Records te vieren geeft oprichter, trompettist Charles Tolliver op 16 juni een concert met Billy Harper (sax), George Cables (piano), Buster Williams (bas), Lenny White (drums) en speciale gasten. Tolliver richtte Strata-East in 1971 samen met Stanley Cowell op. Bij het label verscheen werk van onder anderen de saxofonisten Clifford Jordan, Pharoah Sanders en Billy Harper, bassist Cecil McBee, pianist John Hicks en The Heath Brothers. Het concert is live te volgen via een betaalde livestream:

<https://dreamstage.live/event/strata-east>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 358

Wij maakten voor u een Spotify-afspeellijst met nummers uit de op pagina 6 en verder besproken albums. Klik op deze link en luister:
<https://spoti.fi/3fGJPEN>

Bassist Avishai Cohen in 2014 op het festival Jazz Middelheim. Dit jaar is hij de grote trekker in Antwerpen. (Foto: Tom Beetz)

JAZZ MIDDELHEIM 2021 DUURT DAG LANGER

Het festival Jazz Middelheim duurt dit jaar een dag langer, vijf dagen in plaats van de gebruikelijke vier. Het oudste jazzfestival van België vindt voor de veertigste keer plaats, van vrijdag 13 tot en met dinsdag 17 augustus in Park Den Brandt in Antwerpen. Grote trekker is het trio van bassist Avishai Cohen.

Nog niet alle namen zijn bekend, maar zeker zijn al STUFF., Portico Quartet, Emma-Jean Thackray 'Movement' (13 augustus), John Zorn/Laurie Anderson/Bill Laswell, MiXMONK (14 augustus), Anouar Brahem 'The Astounding Eyes of Rita', Youn Sun Nah, Michel Portal (15 augustus) en Avishai Cohen Trio (16 augustus). Naar verwachting mogen alleen mensen met een coronapaspoort of een gunstige sneltestuitslag naar binnen.

Zie voor actuele informatie:

<https://jazzmiddelheim.be/nieuws/>

50STE MOERS FESTIVAL TOCH NOG MET PUBLIEK

Door versoepeling van de Duitse coronamaatregelen per 15 mei kon tijdens de Pinksterdagen (21 tot en met 24 mei) toch nog publiek (voorzien van mondkapje) aanwezig zijn bij de vijftigste editie van het Moers Festival. Wel moest daardoor een deel van de concerten in de openlucht afgewikkeld worden. Het podium daarvoor stond in een weiland in Rodelberg.

Bezoekers moesten bij de entree een negatieve sneltestuitslag of een inentingsbewijs tonen. Bovendien moesten zij regelmatig de regen weerstaan, terwijl de concerten ook via een livestream op YouTube en de website van televisiezender Arte werden uitgezonden. Al met al werd het maximaal toegestane aantal mensen van vijfhonderd zelfs niet bij het soloconcert van gitarist John Scofield bereikt. Behalve Scofield traden onder anderen saxofonist David Murray, pianiste Sylvie Courvoisier, bassist Jamaaladeen Tacuma en drummer Han Bennink in de buitenlucht op. Onder anderen pianist Brad Mehldau trad zonder publiek binnen op. Het festival is in zijn geheel terug te zien via <https://www.youtube.com/c/ARTEConcert/videos>.

Bekijk het concert van John Scofield (op 6.50.00 in de video):
<https://www.youtube.com/watch?v=aOrX0iPMYAs>

JAZZ OP PAPIER

GERARD B. EN GERARD H.

NAMES & NUMBERS

www.names-and-numbers.nl

Gerard Bielderman

& Gerard J. Hoogeveen.

Rein de Graaff Discography

Zwolle : Bielderman, 2019. - 28 pag.
(Eurojazz Discos ; 229). - geniet;
prijs 5,50 euro

Chris Sellers & Gerard Bielderman.

Åke 'Stan' Hasselgård Discography

Zwolle : Bielderman, 2021. - 24 pag.
(Eurojazz Discos ; 237). - geniet;
prijs 5 euro

<http://gerardsdiscos.jimdofree.com>

Het vervaardigen van een discografie is een aflopende zaak. Die constatering zal niemand die enigszins in dit wereldje thuis is verbazen, want de tekenen zijn overduidelijk. Degenen die zich hiermee bezighouden hebben de pensioengerechtigde leeftijd al jaren achter zich en, hiermee samenhangend, dat geldt ook voor de meeste musici die het onderwerp zijn van zo'n discografie. Iemand zou eens moeten uitzoeken waarom de belangstelling van de jongere jazzliefhebbers hiervoor vrijwel nihil is.

In ons land zijn alleen Gerard Hoogeveen en Gerard Bielderman op dit terrein actief. Van eerstgenoemde verschijnen nog regelmatig discografieën in het gespecialiseerd kwartaalblad Names & Numbers, zij het in kleine porties per nummer. Zo bevat de jongste uitgave (nr. 97, april 2021) aflevering acht over pianist Sonny Clark, een serie die al twee jaar loopt. Sonny Clark (1931-1963) lijkt niet zo'n gelukkige keuze, want er verschenen reeds twee discografieën over hem, een sterk verouderde in 1984 en een redelijk bijgewerkte van Claude Schlouch in 1999. Hoogeveen maakt er evenwel veel werk van om, tegen de tendens in, alle heruitgaven te vermelden. Inmiddels is in hetzelfde nummer van N&N ook een begin gemaakt met een andere pianist, Claude Williamson (1926-2016), en dat is bijzonder welkom, daar zijn platenoeuvre nog nimmer in deze vorm geïnventariseerd is.

De andere Gerard heeft zich jarenlang op het meer traditionele genre geworpen. Van de serie Europese jazz heeft hij meer dan 230 deeltjes op zijn naam staan. Met Cees Slinger en Harry Verbeke is hij nu op een iets modernere tour gegaan. En zijn boekje over pianist Rob van Bavel (deeltje 236) is in dit opzicht zelfs een uitschieter.

Nummertje 229, over pianist Rein de Graaff, is een productie van Bielderman en Hoogeveen samen! De laatste had namelijk in april 2005 (N&N nr. 33) al een discografie van Rein samengesteld en die diende nu als basis voor de nieuwe. Aangezien beiden met een ander systeem werken, moest een van hen een veer laten. (Internationaal gezien is al eens getracht om tot een eenduidige formule te komen, door het systeem BRIAN in te voeren, naar een van de eerste discografen, de Brit Brian Rust. Het idee was: als een item eenmaal in de voorgeschreven vorm gegoten was, kon het in een ander verband of bij een andere artiest zonder meer worden overgeheveld. Een van de kenmerken ervan is dat ook de componisten van de stukken genoemd worden. Op internet wordt het door enkelen toegepast, maar daarbuiten heeft het nauwelijks of geen weerklank gevonden.)

Hoogeveen had destijds ook de tijdsaanduidingen vermeld. Waar Bielderman bijvoorbeeld bij 'My Funny Valentine' op Timeless CDSJP465 het laat bij 'edited', kun je bij Hoogeveen zien dat de oorspronkelijke versie tot ongeveer een kwart is ingekort. Anderzijds geeft Bielderman wel steeds de volledige bezetting, waar Hoogeveen in dit geval de begeleidende musici ongenoemd liet.

Het jongste deeltje in de Bielderman-reeks is dat over de Zweedse klarinettist Åke 'Stan' Hasselgård (1922-1948). In 1947 ging hij naar de VS om er te studeren. Daar kwam hij echter al gauw in de muziekwereld terecht. In november 1948 verongelukte hij op weg naar Californië. Zijn oeuvre is uiteraard beperkt en laat zich gelijkelijk verdelen over een Zweedse en Amerikaanse periode. Onlangs kreeg Bielderman het manuscript in handen van een discografie door Chris Sellers. Het bleek echter zoveel mankementen te vertonen dat Bielderman en schrijver dezes vier revisieoperaties moesten uitvoeren om tot een - hopelijk - aanvaardbaar resultaat te komen.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

DEXTER GORDON QUARTET
Swiss Radio Days Vol 45 (Willisau 1978)
TCB

Op 4 maart 1978 trad de tenorsaxgrootheid Dexter Gordon (1923–1990) met zijn kwartet op in het Zwitserse Willisau. In die jaren werden daar hoofdzakelijk avantgarde-musici uit dat tijdperk geprogrammeerd, zoals Anthony Braxton, Art Ensemble Of Chicago en Archie Shepp. Dat Gordon, een representant van jazz uit de jaren vijftig, werd uitgenodigd, wekte hier en daar verbazing: een trendbreuk? Hoe dat zij, jazzstijlen als bebop en hardbop kregen vanaf begin jaren tachtig gaandeweg een terechte herwaardering. Was het Willisau-concert een vroege indicatie hiervan?

Van het concert Dexter Gordon, met pianist George Cables, bassist Rufus Reid en slagwerker Eddie Gladden, werden opnames gemaakt voor de Zwitserse radio. Deze zijn nu - ruim een halve eeuw later - op cd uitgebracht.

Tenorreus Gordon (in dubbele betekenis: de man was 1,98 meter lang) heeft het duidelijk naar zijn zin op dit concert en we mogen genieten van zijn unieke grote geluid en de melodische rijkdom van zijn solo's in karakteristieke trage timing. Nadat de concertpresentator luidkeels heeft geroepen 'Dexter Gordon Quartet!', wordt 'On green dolphin street' ingezet. Het kwartet gaat meteen lekker los met zes chorussen saxsolo, zeven chorussen pianosolo, vijf chorussen bassolo en een 'acht om acht' tussen sax en drums. Het publiek reageert met enthousiast applaus. In het daaropvolgende uptempo-stuk 'The jumpin' blues' horen we Dexter Gordon in vijftwintig blues-chorussen elke twaalf maten een nieuw idee introduceren, soms een riffje of slechts een lange noot. Door die afwisseling blijft het boeien. In 'Hi fly' speelt Dexter op zijn kenmerkende manier achter de beat, originele melodische vondsten achteloos uit zijn mouw schuddend. De samenwerking met de energiek, alert en interactief spelende ritmesectie zal Gordon geïnspireerd hebben. De bassolo van Reid met een brede klank en (soms) dubbeltonen in decimen sluit goed aan bij het saxgeluid.

In het langzame stuk 'Old folks' speelt Gordon het thema aanvankelijk met alleen basbegeleiding, op een vrije manier ('quasi rubato'). De pianosolo in dit stuk is het hoogtepunt van de hele cd. Cables laat in dit bouwwerk een prachtig stukje tweehandige pianistiek horen. Terecht reageert het publiek met groot applaus op dit muzikale hoogstandje. Bij het slotstuk, 'Strollin', zakt het helaas wat in en vervalt Gordon in een reeks citaten van bekende songs - ik telde er acht. Dat boeit minder.

Dit neemt niet weg dat we een prachtig document hebben van Dexter Gordon in topvorm met bij hem passende begeleiders.

Ruud Bergamin

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

DION NIJLAND
I Play Me
TryTone

Het oeuvre van bassist Dion Nijland is bepaald indrukwekkend te noemen. Zo was hij op heel wat cd's te horen als sideman (onder meer bij Talking Cows, I Compani en Vanbinsbergen Playstation) en als co-leider van eigen groepen (DiMaMi, HOT Trio). Wat er nog ontbrak, was een soloalbum. Dat is, in een Nederlandse context, wel wat minder logisch dan het lijkt. Slechts de namen van Maarten (van Regteren) Altena, Wilbert de Joode en Raoul van der Weide schieten daarbij te binnen als voorgangers. En dat zijn alle drie heel andere bassisten dan Nijland. Alleen dat al maakt 'I Play Me' een unieke plaat. Gedurende een dik half uur vergast de solist ons op improvisaties en composities van eigen hand, plus één geleend stuk. Nijland heeft een warm, sonoor geluid en een voorliefde voor tonale muziek, met op zijn tijd wat swing en een fraaie melodie. Hij schurkt daarbij langs de randen van de jazz, geïmproviseerde en moderne gecomponeerde muziek. Dat laatste horen we vooral terug in de gestreken stukken, bijvoorbeeld in de arpeggio's en boventoonklanken van 'Anthill'. En de handreiking die de 20ste eeuwse Russische componist Alfred Schnittke deed aan de barokmuziek in zijn 'Musica nostalgica' is een waardige afsluiting van het album. Onderweg hebben we dan onder meer een ode aan Charles Mingus ('E's flat and so am I'), een vrolijk makend Zuid-Afrikaans aandoend deuntje (het Sean Bergin-achtige 'Janna's jive') en het percussieve 'Head, hands and hums' gehoord. In dat laatste stuk laat Nijland ook wat mondklanken horen, maar verder zijn alle klanken afkomstig uit zijn contrabas. Geen ingewikkelde of experimentele technieken, maar gewoon rechtstreeks uit het hart gespeelde, persoonlijke muziek.

Herman te Loo

Bezetting:

Dion Nijland (contrabas).

Bekijk hier een video over de cd:
<https://youtu.be/ACI6duDXaa4>

ADRIÁN OROPEZA**Desafío**Eigen Beheer (<https://adrianoropeza.com>)

Hoewel Mexico binnen het internationale jazzfirmament een zeer bescheiden plek inneemt, is er toch al jaren sprake van een bloeiende scene. Momenteel is de meest in het oog springende jazzmuzikant meesterpianist Alex Mercado, die drie jaar terug op het North Sea Jazz Festival stond. Drummer Antonio Sánchez bouwde eerder al een glansrijke carrière op en ook zangeres Magos Herrera verdiende haar strepen. Een andere interessante muzikant is drummer en componist Adrián Oropeza. Eerder speelde hij tijdens Jazz Festival Delft en Jazz in de Gracht (Den Haag) om werk van zijn vorige album 'Amanecares' uit te voeren. Een plaat die zich kenmerkt door de schoonheid van toegankelijke melodieën, gevoed door talloze harmonieuze tonen en invloeden uit folkmuziek. 'Desafío' is de vierde plaat van Oropeza. Hij nam het album op tijdens de coronapandemie. Met de titel verwijst Oropeza naar de uitdaging (desafío) om jezelf aan te passen binnen een nieuwe realiteit en creatief te blijven in onzekere tijden. Oropeza serveert zes fraaie composities. In die stukken vermijdt de slagwerker complexiteit in de melodieën, maar zoekt het avontuur op in de harmonieën. Daarin zitten veel interessante akkoordenprogressies. Zoals meteen duidelijk wordt in de opener 'Collage' en vooral in het hypnotiserende titelstuk dat veel diepgang bevat. Oropeza's stukken ademen melancholie en drama, maar ook veel optimisme. Oropeza wordt bijgestaan door pianist en arrangeur Daniel Vadillo, die nota bene studeerde aan het Codarts in Rotterdam. Ivan Barrera vult de muziek in met zeer vloeiend elektrisch basspel en geeft het titelstuk extra cachet met viool. Daarnaast hielp hij mee bij de productie van de plaat. Oropeza stelt zich vooral functioneel op ten dienste van het geheel. Maar uit de spaarzame solo's, in 'Motion' en vooral 'Desafío', blijkt Oropeza een begenadigd drummer die verleden en heden uit jazz en rock in zijn spel verwerkt. De Venezolaanse zangeres Mariella Bethencourt voorziet twee tracks van niet onverdienstelijke scats, en maakt vooral indruk met haar warme, kristalheldere vocalen in het persoonlijke en liefdevol klinkende 'Para elian'. 'Desafío' is opnieuw een boeiend jazzalbum van Mexicaanse bodem. Adrián Oropeza etaleert zich als een componist met veel gevoel voor melodie en harmonie.

Serge Julien**Bezetting:**

Adrián Oropeza (drums, elektronische percussie), Daniel Vadillo (piano), Ivan Barrera (bas, viool), Mariella Bethencourt (zang).

Luister hier naar het titelstuk van de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=xzgsfU5RpQs>

PAYKUNA**Rinakaruy**

SONNA Records

Paykuna is de groep van de in Zwitserland wonende Boliviaanse pianist-componist Demian Coca. De groep wordt verder gevormd door Zwitserse jazzmusici en saxofonist Mario Alonso uit Peru. Vroeger kwam je op straat, en niet altijd tot ieders genoegen, wel eens een groepje Boliviaanse panfluitisten uit Zuid-Amerika tegen. De fluit speelt ook bij Coca een centrale rol, maar gelukkig komt geen moment de associatie met de karikaturale panfluitindianen van weleer naar boven. Coca weet juist als een pastelschilder de zachte kleuren van zijn muziek subtiel met elkaar te combineren tot welhaast adembenemende composities. Met 'Rinakaruy', dat in de oorspronkelijke Boliviaanse Quechua-taal 'op reis' betekent, maak je in zeven composities een reis door Bolivia. Je komt langs de zoutvlakte Uyuni, de lagunes van Q'ocha, en bossen en valleien van Tunari om uit te komen in Calle 5 van Barrio 12 de Enero waar Coca zijn kinderjaren heeft doorgebracht. De trip is een uiterst comfortabele reis, gewoon in je luie stoel waarbij je overspoeld wordt door het prachtige landschap. Het is relaxt genieten van topmuziek en je hoeft niet constant te denken over de bedoelingen van de componist. De natuur komt als een zacht briesje naar binnen.

'Rinakaruy' is het tweede album van deze bijzondere groep, en het eerste op het nieuwe label SONNA dat door vocalist Sanne Rambags is opgericht. Dit label werkt met kunstenaars die in hun creatieve proces door de natuur, avontuur en stilte worden geïnspireerd. SONNA Records wil een sfeer uitstralen van natuur, avontuur, kracht, stilte en sereniteit. Met dit album is dat glansrijk geslaagd. Het zit er nog even niet in maar op het podium wordt 'Rinakaruy' samengebracht met dans. Op YouTube staan filmpjes die laten zien dat de visualisatie van deze mooie muziek daarmee nog een extra dimensie krijgt. **Tom Beetz**

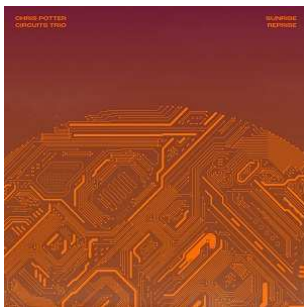
Bezetting:

Demian Coca (piano), Nicolas Gurtner (tenorsax, basklarinet, fluit), Antoine Humberset (fluit, altfluit), Mario Alonso (altsaxofoon, basfluit), Balthasar Hürner (gitaar), Marius Meier (contrabas), Adrian Böckli (drums) + Daniela Martínez (zang) en Victoria Pfeil (sopraansax).

Luister hier naar het titelstuk van de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=SHikDw5-7SI>

CHRIS POTTER CIRCUITS TRIO
Sunrise Reprise
Edition Records

Het zal zo'n dertig jaar terug zijn dat Red Rodney een piepjong saxofonistje meenam naar de zomerfestivals dat beboppte met een onbedaarlijke energie en een duizelingwekkende vaardigheid. Het was Chris Potter (1971), en hij vervulde naast Rodney een beetje de rol als Vincent Herring naast Nat Adderley: de jonge held naast de trompettist wiens 'chops' hun beste tijd hebben gehad. (Al maakte ik nooit mee dat er bij Rodney - in tegenstelling tot Adderley - een concert lang werkelijk geen noot uit kwam.)

Dat wonderkind is nu vijftig jaar en speelt gewoonlijk geen bebop meer, in de traditionele zin van het woord dan. Al doet hij het wel als je hem vraagt; hij kan alles op het instrument en is dan ook op zo'n tweehonderd albums te horen. In coronatijd - twee studiodagen in september vorig jaar - nam hij 'Sunrise Reprise' op, met slechts twee begeleiders: een keyboardman die met de linkerhand ook de bassen voor zijn rekening nam en een drummer. Dit Circuits Trio bestond al, maar komt nu goed van pas vanwege die anderhalve meter.

Potter speelt nog steeds alsof zijn leven er van afhangt, bij tijden duizelingwekkend en dan vooral op tenorsax. Er is een zwaarmoedig stuk in rubato bij, een authentieke ballad en iets in rechte achtsten. Er komen meerdere grillige, maatstrepen vermorzende thema's voorbij waarmee Potter cum suis het zichzelf beslist niet gemakkelijk maken. We horen ook heel even een lieflijk, exotisch fluitje, maar dan ziet Potter tijdig de tenor staan en keert hij terug naar de essentie.

Er klinkt veel bezieling in zijn spel en een drang tot spelen: hij moest dat album maken, desnoods met z'n drieën. De drummer houdt het maar functioneel. De vingervlugge toetsenman fiedelt wat tussendoor, Potter zijn adempauzes gunnend.

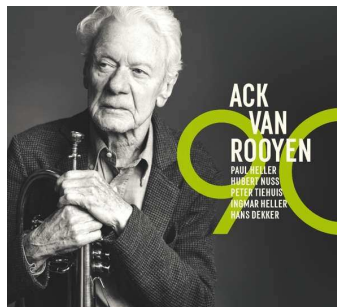
De leider heeft iets ongedurigs in zijn notenslierten, waar alle reden toe is. De recensent ontkomt niet aan het idee dat Potter eigenlijk iets anders wil. Een complete band, een volle zaal en dat wailen. Kijk op YouTube maar even naar het filmpje 'Chris Potter going completely insane on Moment's Notice'. Nog een paar maanden wachten, Chris.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Chris Potter (tenor- en sopraansax, fluit, klarinet, samplers en keyboards),
 James Francies (keyboards), Eric Harland (drums).

ACK VAN ROOYEN
90
Delta Music Media GmbH

Je zou er als ouder wordende jazzmuzikant jaloers op worden. Ack van Rooyen die op zijn 90ste nog een fantastische cd opneemt - simpelweg '90' getiteld - waarop absoluut niet te horen is dat deze grootheid van de Nederlandse jazz toch echt niet zo piep meer is. Samen met vijf geklofte jongens uit het circuit speelt Ack de bekende sterren van de hemel.

Weet je bij Toots Thielemans na drie noten wie er 'aan het woord is'; dat geldt ook voor Van Rooyen op de flügelhorn. Terwijl hij toch niet de enige is die daarop speelt en Toots heel weinig concurrentie had. Het feest van Ack begon op 1 januari 2020 toen hij de negen kruisjes aantikte en een spetterend concert gaf in het Bimhuis. Dat smaakte naar meer en dus dook Van Rooyen de studio in met zijn trouwe makker saxofonist Paul Heller, die zeven van de negen stukken op '90' arrangeerde. Ook gitarist Peter Tiehuis, pianist Hubert Nuss, basist Ingmar Heller en slagwerker Hans Dekker schoven aan. Alle tracks herinneren op één of andere manier aan Acks lange loopbaan en zitten qua stijl in de hoek van de cool jazz en de bop, zoals te verwachten was. De mannen hadden er echt zin in en swingen dat het een aard heeft met een onbetwiste hoofdrol voor de oude meester, die elke noot raakt zoals we van hem gewend zijn. Wat een vakmanschap van eigen bodem...

Hans Invernizzi

Bezetting:

Ack van Rooyen (flügelhorn),
 Paul Heller (tenorsax),
 Peter Tiehuis (gitaar), Hubert Nuss (piano),
 Ingmar Heller (bas), Hans Dekker (drums).

Bekijk Ack van Rooyen live op zijn 90ste:

<https://www.youtube.com/watch?v=Cz7Nn4zz10o>

LUCAS SANTANA 5TET
Reflections
Zennez Records

De coronacrisis houdt talent niet tegen. Ondanks dat de sector jazz en geïmproviseerde muziek totaal op z'n gat ligt, borrelt het in hoofd en hart van vele muzikanten. Zo ook bij Lucas Figueiredo Santana. Ondanks het slechte gesternte brengt deze altsaxofonist/componist zijn debuut uit op het Zennez-label. Hij doet dit samen met een kwintet bestaande uit jonge muzikanten, die op het Amsterdam Conservatorium zijn besmet met het jazzvirus. Lucas Santana (1993) is hier neergestreken om op de vruchtbare, Amsterdamse jazzgrond tot volle wasdom te komen. Santana, afkomstig uit San Paulo, Brazilië, had de soepele samba waarschijnlijk al in zijn bagage, maar zijn composities getuigen ook van een doorwrochte kennis van de hardbop. Gitarist Davor Stehlik (1994) is ook zo'n vrij vliegende jazzvogel. Hij komt van origine uit Servië, maar is via een tussenstop in Wenen in Amsterdam terechtgekomen. Het kwintet speelt vol overtuiging. De muziek is eigentijds, maar melodisch prettig gerelateerd aan de hardbop en allemaal geschreven door Lucas Santana. Daarnaast speelt Lucas strak en loepzuiver op z'n altsax. Het ritmetrio Klaassen, Hennekes en De Jong zitten er gebeiteld achter, waarbij drummer Tim Hennekes een prettige onruststoker is. Gitarist Stehlik fladdert er vrolijk omheen. En getuige zijn solo, 'Around the world', heeft hij de lessen van gitaardocent Jesse van Rulle niet zomaar voor kennisgeving aangenomen. Zennez brengt dit debuut 'Reflections' uit op elpee, maar u kunt de muziek ook downloaden via hun website.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Lucas Santana (altsax),
 Jetse de Jong (piano),
 Davor Stehlik (gitaar),
 Tijs Klaassen (bas), Tim Hennekes (drums).

Maak hier kennis met Lucas Santana:

https://www.youtube.com/watch?v=F_A_cU0Rd5w

VONDELIER
Vondelier
Wade Records

Wie jong is, kan grote stappen zetten. Zangeres Laura Dooge (1995) was een paar jaar terug al op YouTube te zien als pril zangeresje. Op haar website vertelt ze dat ze opgroeide in een volstrekt amuzikale familie, aan de jazz verslingerd raakte dankzij een cd van Chet Baker en definitief koos voor de muziek na een ernstig auto-ongeluk op haar 17de. Wat een wijsheid en levenservaring! Met het gelijknamige debuut van haar band, die Vondelier heet, is Dooge dan ook alweer een heel eind verder. Ze zingt uitsluitend nieuwe muziek van bassist William Barrett - een Amsterdammer, ondanks die naam - met Nederlandstalige teksten van dichter Mark Opper.

De melodieën bevatten de nodige technische 'uitdagingen', zoals dat tegenwoordig heet. Ze lijken soms te zijn geschreven met een blaasinstrument in gedachten. Dooge - die cum laude haar bachelor haalde in Amsterdam - haalt die noten wel, maar de verstaanbaarheid is niet altijd optimaal. Wie weet levert Vondelier bij een volgende cd een 'inlay' met de teksten. Dan mag de stem van Dooge ook meteen meer naar voren worden gehaald in het klankbeeld.

Nu geldt nog: hoe makkelijker de melodie, hoe beter de verstaanbaarheid. Zodoende kan het eenvoudige 'De sprong o romantiek der hazen' woord voor woord worden gevolgd. Dat is een stuk van Misha Mengelberg en tevens de enige niet-original, zoals oplettende Jazzflits-lezers zullen weten. De bassist componeerde de rest en mag dus geregeld soleren. Maar dat doet hij fraai en melodius, als iemand die - zoals dat hoort - naar Oscar Pettiford heeft geluisterd. De gitaristen beschikken over de vaardigheid om willekeurig welke akkoordovergangen volstrekt logisch aaneen te rijgen in solo's waarin geen noot te veel is. Ten minste een deel ervan moet zijn gespeeld door Gijs Idema, een stergitarist die al op zijn 18de het Prinses Christina Concours won.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Laura Dooge (zang), Gijs Idema,
 Linus Eppinger (gitaar), William Barrett (bas).

Bekijk hier een video van het stuk 'Kleur in':

<https://www.youtube.com/watch?v=WqxKaNWp-Cc>

JAZZ OP HET PODIUM

FESTIVAL (livestream) JAZZ IN DUKETOWN

Datum en plaats:

21 tot en met 24 mei 2021,
Verkadefabriek,
Willem Twee Toonzaal,
Willem Twee Poppodium,
's Hertogenbosch.

Vorig jaar ging het niet door, maar dit jaar wel. Jazz in Duketown vierde zijn 47ste editie, al was het anders dan alle voorgaande jaren. Normaal loopt Den Bosch tijdens Pinksteren vol en is in de hele binnenstad bruisende jazz te horen. Dit jaar was publiek niet toegestaan en werden vanuit drie Bossche zalen livestreams uitgezonden. Het was voor iedereen, vooral voor de musici, een vreemde ervaring om in een vrijwel lege zaal te spelen en toch de luisteraars die via Zoom de concerten volgden, te bedanken voor hun zichtbare maar onhoorbare applaus.

Volgens het persbericht van Duketown waren dat er nog heel wat. Daarin werd vermeld dat 75.000 mensen hadden gestreamd en wereldwijd hadden maar liefst 700.000 mensen vanuit de hele wereld via Facebook, Instagram en YouTube meekeken naar videobeelden, foto's en berichten over de optredens. Het zijn gigantische, nauwelijks te geloven aantallen.

De programmering was dit jaar in elk geval zo superieur dat de relativiteitstheorie in werking trad. Niets was slecht, maar omdat zo veel optredens er bovenuit staken leek de rest soms wat tegen te vallen, terwijl dat objectief gezien eigenlijk best wel redelijke concerten [...vervolg op de volgende pagina](#)

De Braziliaanse altsaxofonist Lucas Santana wacht in de lege zaal op het moment dat zijn livestream van start gaat.

Tenorsaxofonist Gideon Tazelaar, trompettist Ian Cleaver en drummer Tim Hennekes zijn de toekomst van Nederlandse jazz. Pianist Peter Beets vormde het kader waarbinnen zij konden schitteren.

Gitarist Gijs Idema kwam als winnaar van de Conservatorium Talent Award een deel van zijn prijs, een optreden, verzilveren waarbij hij liet horen dat zijn techniek en zijn introverte muziek belangrijke elementen waren bij de prijstoekenning. (Foto's op deze pagina: Tom Beetz)

waren. De nadruk lag dit jaar in het bijzonder op de jongste generatie jazzmusici. Het meest pregnant daarin was het kwintet van pianist **Peter Beets**, die als een Nederlandse Art Blakey de jonge talentvolle tenorsaxofonist Gideon Tazeelaar, trompettist Ian Cleaver en drummer Tim Hennekes onder zijn hoede had genomen en ze had gekneet tot de beste Nederlandse hardbopgroep van de laatste jaren. Ander jong talent dat met hun eigen groep optrad was er in overvloed. Allen legden op hun manier een claim op de toekomst. We zijn er en we gaan niet meer weg, leken ze te zeggen. We noemen als meest geslaagde nieuwkomers vocalist **Marit van der Lee** en gitarist **Gijs Idema**, die beiden hun prijs van de Conservatorium Talent Award 2020 kwamen verzilveren. Verder waren de optredens van trombonist **Efe Erdem**, de groep **Smandem**, de groep **OAK** van pianist Sjoerd van Eijck, saxofonist Lucas Santana met gitarist Davor Stehlik, en pianist Daniël van der Duim stuk voor stuk niet alleen van een uitstekend niveau maar vooral vernieuwend. Deze generatie gaat de Nederlandse jazz in de nabije toekomst nog danig veranderen.

Naast deze jongeren was er nog steeds een behoorlijk aandeel van reeds gearriveerde musici die duidelijk maakten dat ze zich nog lang niet laten wegdrukken. **Sven Hammond** en **Bruut!** met gastgitarist Anton Goudsmit lieten er geen misverstand over bestaan dat je voor een feestje nog steeds bij hen moet zijn. Tenorsaxofonist **Yuri Honing** met zijn project Bluebeard en pianist **Jef Neve** met Mysterium hebben, zo lang het duurt, een voor de jongeren nog onbereikbaar hoog niveau, en op de door saxofonist **Ben van den Dungen** geleverde energie met het opnieuw opgestarte John-Coltrane-project, kan een middelgrote stad als Den Bosch een week draaien. En aan de rand bevond zich hiphopper **PAX** die met toetsenist Niels Broos niet met één voet, maar met beide diep in het jazzdomein stond. Zangeres Berget Lewis, een BN'er uit de popmuziek, bewees zich als een uitstekende soulzangeres. De vraag blijft of echt 700.000 mensen de afsluiting van **New Cool Collective** hebben gezien. Ik betwijfel het, maar Benjamin Herman zou dit wel verdiend hebben.

Tom Beetz

Ben van den Dungen met pianist Miguel Rodriguez en verder Eric Ineke en Marius Beets, pakten de draad op van het John-Coltrane-project dat ruim een jaar geleden werd stilgelegd.

Een feestje met Hammondorganist Sven Figee die zijn set opdroeg aan Thelonious Monk. Geen highbrow jazz, maar een transformatie van hoekige Monkthema's tot ronkende orgeljazz.

Het kwartet van saxofonist Yuri Honing met bassist Gulli Gudmundsson, drummer Joost Lijbaart en pianist Wolfert Brederode (niet op de foto) speelde in de lege en muistille zaal een buitengewoon geconcentreerde versie van zijn laatste album 'Bluebeard'. (Foto's op deze pagina: Tom Beetz)

VARIA

MoonJune Records twintig jaar oud

Om het twintigjarig bestaan van MoonJune Records te vieren, is het tijdelijk mogelijk om voor 100 dollar per jaar 'lid' van het label te worden. 'VIP members' krijgen via Bandcamp toegang tot de catalogus van MoonJune en een jaar lang tot alle nieuwe albums (ca. 20 – 25 releases). Op fysieke producten zoals cd's, boeken, t-shirts krijgen de donateurs dertig procent korting. Een donatie van 150 dollar levert het predikaat 'Mega VIP' op en nog wat extra voordelen.

Leonardo Pavkovic startte MoonJune in mei 2001. De muziek van het label onderzoekt naar eigen zeggen 'the boundaries of jazz, rock, avant, ethno, the unknown and anything in between and beyond.'

Jazz International

Rotterdam pakt de draad weer op

Na maanden pakt Jazz International Rotterdam de draad weer op. Allereerst met de voortzetting van de reeks '1 op één' in Dizzy. Op 13 juni treden daar zangeres Suzana Laşcu en pianist Marc van Roon op. In het programma van North Sea Round Town zijn twee concerten uit deze serie opgenomen: op 4 juli pianist Agota Tamelyte en contrabassist Wilbert de Jooode en op 11 juli zangeres Sanne Rambags en organist Carlo de Wijs. Ook komt er dit jaar weer een festival Jazz International Rotterdam. Daarvan zijn vooralsnog alleen de data bekend: woensdag 27 en donderdag 28 oktober.

Eerste namen Mondriaan Jazz 2021

Bassist Christian McBride en pianist Jason Moran zijn op 9 oktober te gast tijdens het festival Mondriaan Jazz in Den Haag. Dat vindt plaats in PAARD en Het Koorenhuis, maar zal ook gedeeltelijk digitaal te volgen zijn. Het festival werkt dit jaar nauw samen met het Finse We Jazz Records. Uit Finland komen onder meer Timo Lassy/Teppo Mäkynen en de formatie OK:KO.

Meer info: <https://bit.ly/3i0LpDZ>

Marjorie Barnes

op jazzfestival Generations

Zangeres Marjorie Barnes treedt op 18 september op tijdens het jazzfestival Generations. Dat wordt gehouden in schouwburg Orpheus in Apeldoorn. Verder spelen die avond Ester van Hees & Reindert Kragt, Robert Koemans, LOUW, Red Light Jazz Society en Matt Bianco met New Cool Collective.

Meer info: www.orpheus.nl/generations

OVERLEDEN

Mario Pavone. (Foto: Enid Farber)

Mario Pavone, 15 mei 2021 (80)

Amerikaanse bassist, speelde onder vele anderen met Bill Dixon, Anthony Braxton en Tom Chapin tot diens dood. Trad ook op met eigen groepen.

Hans Kennel, 14 mei 2021 (82)

Zwitserse trompettist, onderscheidde zich als een goede hard bopsolist, richtte met saxofonist Bruno Spoerri een jazz-rockgroep op. Maakte een comeback in de groep MAGOG en trachtte een brug te slaan tussen jazz en de authentieke muziek van Zwitserland. componeerde daarnaast voor toneel en theater.

Norman Simmons, 13 mei 2021 (91)

Amerikaanse pianist, ondersteunde vooral tenoristen in de jaren vijftig met een eigen huistrio voor clubs in Chicago. Trok naar New York, speelde daar met Johnny Griffin, Eddie Lockjaw Davis en zangeres Carmen McRae. Had ook eigen groepen en werkte in het muziekonderwijs.

Curtis Fuller, 8 mei 2021 (88)

Amerikaanse trombonist, niet geboren in 1934, zoals in de naslagwerken, maar volgens dochter in 1932. Was een welkome derde stem tussen trompet en tenor in de sextetten van Art Farmer-Benny Golson (het Jazztet), John Coltrane, Art Blakey en Sonny Clark. Maakte in 1999 opnamen met pianist Peter Beets.

(jjm)

BERICHT

Veel belangstelling voor online festival Jazz in Duketown

Ruim 75.000 kijkers stemden in het Pinksterweekeinde af op de volledige online-versie van Jazz in Duketown. Het Bossche festival werd dit jaar voor de 47ste keer gehouden. Vanuit de hele wereld keken jazzliefhebbers via Facebook, Instagram en YouTube mee naar optredens in de Verkadefabriek, Willem Twee Poppodium en de Willem Twee Toonzaal. Veel kijkers trokken de aanstormende talenten gitarist Gijs Idema, de Bossche Kornuiten en VLEK. Ook pianist Jef Neve, Yuri Honing Acoustic Quartet en New Cool Collective deden het goed. Programmeur Koen Graat kijkt tevreden terug: "We hadden, ondanks de afwezigheid van fysiek publiek, toch een festivalgevoel. Bij de muzikanten proefde je een ontzettende honger om op te treden en met het publiek in contact te komen. Ik ben heel blij dat we op deze manier livemuziek hebben kunnen ondersteunen." (zie ook het verslag van Tom Beetz op pagina 10)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

BABY FACE WILLETTE (circa 1933 - 1971)

Het verhaal van een
orgelist en nog wat meer ...

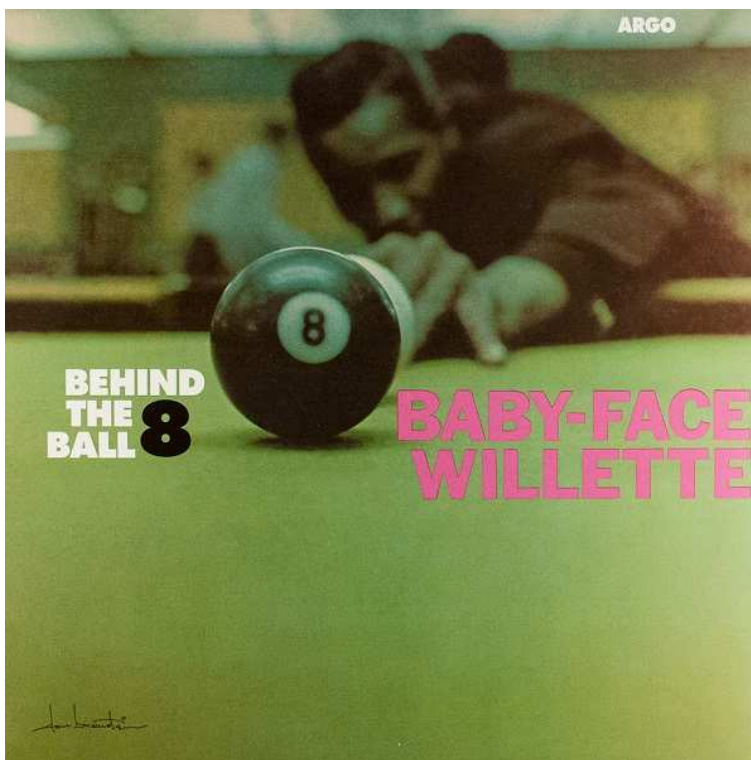
Ik herinner me platenhoezen met een foto aan de biljarttafel, dat riep vragen op. 'Dirty pool' en 'Behind the 8 ball', in het biljartspel verkeer je dan in moeilijkheden, zit je in een moeilijke positie. 'Dirty pool' is een song vertolkt door jazz- en bluesgitarist Melvin Taylor op zijn gelijknamige plaat (11 december 1996, Evidence 26008), Stevie Ray Vaughan speelt die op zijn 'Texas Flood' uit 1983, beiden in hun tekst: 'Yeah when you shot at the eight ball baby, I knew you were playin' dirty pool'. 'Behind The 8 Ball' is in 1964 de laatste plaat van Baby Face Willette (BFW). Zijn hele leven verkeerden hij en familieleden in dubieuze oncomfortabele situaties ...

Stevie Ray Vaughan in 'Dirty pool':
<https://bit.ly/3oYIdKK>

Ware het niet van deze Jazzflits en een studie uit de pen van Bobby Tanzilo die verscheen in 'Blues & Rhythm' (nummer 353, oktober 2020) met als titel 'Behind The 8 Ball - The Story of Jazz Organist Baby Face Willette', aangevuld met een discografie, dan was BFW een naam genoemd tot vergetelheid, aldus pennevriend Hammondspeler Herbert Noord. Willette, zoals de meeste orgelisten, van piano omgeschoold tot orgelist! Dank aan bibliotheekmedewerkers Molly Tepera (Dallas), Beth. B (Milwaukee), Gaby Kienitz (Fort Worth), Cock Kats (Rotterdam), radioman Matt The Cat (Boxford), Pete Fallico (San Jose), Dany Gugolz (Wenen), Frederik Goossens (Sint-Niklaas) en Jacques Depoorter (Sinaai-Waas).

ROOSEVELT 'BABY FACE' WILLETTE

11 september 1933 - Little Rock, Arkansas (over geboortjaar en -plaats bestaat onenigheid) - 1 april 1971 - Chicago, Cook County, Illinois.
Volgens de liner notes op 'Grant's First Stand' is BFW geboren in New Orleans Op zijn overlijdensakte staat 1934 als geboortjaar, op zijn grafsteen 1936.
[...vervolg in de rechterkolom](#)

Baby Face Willette: 'Behind The 8 Ball'.

Willette's moeder Ardelia Freeman was een zendelinge die piano speelde. Zijn vader Mansfield Willette was predikant, maar niet zo'n braaf man... Ze waren getrouwd in 1925, hij 21, zij 18. Roosevelt was de zesde in een rij van zeven kinderen, gehuisvest in een beperkte woning in Little Rock.

Beide ouders zijn religieus gezind, vandaar de BFW-roots voor gospel, op zijn tiende speelde hij al wat kerkorgel. Hij studeerde piano bij zijn oom Fred Freeman, broer van Ardelia. Hij wordt nooit sterk in bladmuziek lezen.

BFW begeleidt zijn zusters Dorothy May en Georgia Lee in hun gospelgroep 'The Willett Sisters'.

In 1947 voor Apollo Records in New York: Sister Dorothy Willett op een 78-toeren: 'Strange things happening every day' en 'I claim Jesus'. In 1948 neemt Sister Georgia Lee Willett twee spirituals op, ook voor Apollo: 'One day', 'If I were hungry I wouldn't tell you'. Apollo bestond van 1944 tot 1962, het label had een hit van september 1947 'Move on up a little higher' van Mahalia Jackson.

Luister hier naar deze hit van Mahalia Jackson:
<https://www.youtube.com/watch?v=dtJbvdzXas4>

In mei-juni 1950 is BFW bij zijn familie in Little Rock. Op 31 mei 1950 was er een heftige woordenwisseling tussen radio-evangelist Rev. M.D. Willett en buurvrouw Matilda Bell, in totaal werden acht volwassenen en kinderen aangehouden, het was de negende aanhouding van Mansfield. Baby Face was toen 16, hij en zus Eloise werden naar de jeugdrechtbank verwezen. De klachten van vader Willett tegen de Bells werden onontvankelijk verklaard tijdens een proces van drie uur met getuigenissen, een 'negro' moest de rechtbank verlaten wegens te luid lachen. Prophet Willett wordt door zijn controversiële inzichten tijdens zijn radioshow op handen gedragen door segregationisten. Rond deze jaren moet elke Amerikaan zijn militaire dienst doen,
[...vervolg op de volgende pagina links](#)

niets hierover bij BFW. In **1952** is hij in California, had al zijn bijnaam 'Baby Face', neemt in Los Angeles twee songs op voor het label Recorded In Hollywood, gesticht in 1950 door platenboer John Dolphin, die werd op 1 februari 1958 vermoord in zijn platenzaak. Zoek het boek 'The John Dolphin Story'. Het label werd bekend door opnamen van Erroll Garner, beroemd door zijn 'Misty' (1954) en zijn 'Concert By The Sea' (1955). Kort na 1952 komt BFW naar Chicago, zijn zusters Georgia Lee, Dorothy Mae, Eloise, zijn broer Daniel, en grootmoeder Mollie Kennedy wonen er al, ik veronderstel ook Ardelia.

Baby Face Willette: 'Stop And Listen'

Die Willettes, een beruchte familie. Het Dallas Morning News van 17 december 1953 luistert in de rechtbank: op 7 december wordt in Dallas een auto gestolen door twee teenagers van 16 en 18 jaar, in opdracht van een 21-jarige boogie-woogie pianist, Frank Willett, oudere broer van BFW. Op weg naar Little Rock, in Fort Worth politiecontrole, vaststelling vervalste autoplaten. Willett en de 18-jarige worden veroordeeld tot gevangenisstraf op basis van de Dyer Act uit 1919, controle op verhandeling van gestolen voertuigen.

In **1954** zingen de gezusters op Timely 'Lay down my heavy load' en 'Don't take everybody to be your friend'. Onzeker of BFW meespeelt op de platen van zijn zussen.

BFW reist als R&B-pianist door de VS, naar Montreal in Canada, voor drie maanden in Havana, Cuba. Hij was altijd onderweg van stad naar stad waar werk was, waar een piano of orgel klaar stond, van New Orleans naar Little Rock, naar de West Coast in Los Angeles met stops in Texas, New Mexico.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Willette toert met King Kolax, Joe Houston, Johnny Otis, Big Jay McNeely, Guitar Slim, Joe Liggins, Roy Brown, de gospelformatie The Caravans waarbij Shirley Caesar en Loleatta Holloway. Steeds komt hij terug naar Chicago, vindt gemakkelijk werk in de Squeeze Club.

Baby Face Willette in 'Stop and listen'

https://www.youtube.com/watch?v=KoA9B7_jrBk

Naar Milwaukee is het 150 kilometer, de grootste stad in Wisconsin, na het revolutiejaar 1848 vonden veel Duitsers goedkope gronden in Wisconsin. Ze ontwikkelden de brouwindustrie in de Brew City, sinds 1903 de thuishaven van de Harley Davidsons, Golda Meir groeide er op, Al Jarreau werd daar geboren (1940-2017). In 2019 verscheen het boek 'Milwaukee Jazz' van Joey Grialva, met een foto van BFW op pagina 21. BFW ontmoet er Jo Gibson, overdag secretaresse, 's nachts zangeres. In 1952 zong ze in Halmó's Tap, in 1954 met Scat Johnson Trio. Voor herrie zorgende jazzclubs daar moesten tussen 1955 en 1956 plaats maken voor de geplande maar nooit aangelegde autostrades.

Gibson en Willette trouwen op 28 september **1955** in Milwaukee, de huwelijksceremonie haalde de kranten. Diezelfde woensdag was Josephine, toen 27, slachtoffer van een auto-ongeval, met ernstig letsel aan nek, schouders, armen en rug. Zo kon het koppel zich niet aanbieden op het County Courthouse, de nodige ambtenaren werden opgetrommeld, en twaalf uur na het ongeval werd om 22.30 uur de trouwakte ondertekend ten huize van Jo Gibson, met in bed de toekomstige echtgenote.

Pete Fallico heeft in zijn radioshow de 'Doodlin' Lounge' een telefonisch interview met Jo Gibson en zoon Steve, 59 minuten lang te beluisteren op internet.

DE VEE-JAY SIDES...

Het platenlabel Vee-Jay werd in mei 1953 opgericht in Gary, Indiana door Vivian Carter en James Bracken, let op de initialen VJ. Het label wordt bekend door opnamen met bluesmen Jimmy Reed, Eddie Bigtown Playboy Taylor, Billy Boy Arnold, Memphis Slim, John Lee Hooker, Big Jay McNeely, met jazzmen Jay McShann, Lee Morgan, Wynton Kelly, zelfs met The Beatles. Voor platenfirma's is 1955 een keerpunt: einde van de 78-toeren, voorkeur voor de 45-toeren en in 1957 overschakeling op de langspeelplaat.

Op 19 januari 1955 nam tenorsaxofonist Wardell Gray zijn eerste nummers voor Vee-Jay 135 op. Omdat Gray toch in de stad was, boekt McKie Fitzhugh hem voor zijn Singing Sax and Dance Show in de Pershing Ballroom op 22 januari 1955, samen met Eddie Chamblee, Leo Parker, Gene Ammons. Helaas stierf Gray enkele weken later op 25 mei 1955, hij was 34. Charlie Parker was toen al tien weken overleden op 12 maart 1955, die was 35. De wittebroodsweken van Roosevelt en Jo verliepen enigszins gestoord: daags na het huwelijk vertrok BFW naar Chicago, op 29 september 1955 vertolkt hij vier nummers voor Vee-Jay 176, met tenorist Red Holloway, pianist Jon Thomas, gitarist Lefty Bates, bassist Rhodell Fox, drummer Moses Weedseed. Ook Chicago gospelorgelist Maceo Woods debuteerde in 1954 op dit label.

[Red Holloway \(1920-2012\)](#) uit Arkansas kwam in de jaren vijftig naar Chicago, gigs met jazzmen Yusef Lateef, Dexter Gordon, met bluesmen Roosevelt Sykes, Willie Dixon. Holloway kruist de paden met Billie Holiday, Ben Webster, Lester Young, Aretha Franklin, Bobby Blue Bland.

Lefty Bates (1920-2007) uit Alabama trok eerst naar St.Louis, dan naar Chicago, is op de bluesscene met John Lee Hooker, Buddy Guy, Jimmy Reed, veel sessiewerk in de jaren vijftig.

Jon Thomas (1910-1994) uit Biloxi, Mississippi, is sessiemuzikant voor King Records. Hij speelt op het succesnummer 'Fever' van Little Willie John van 1 mei 1956, en in 1958 op 'Big Beat On The Organ' voor Mercury. Later in kwintet van bassist Johnny Pate in Chicago, die Pate was producer voor die grote bluesplaat van B.B.King 'Live At The Regal' in Chicago, 21 november 1964.

In het Amerikaanse staatsblad vond ik het detail van de 'White Slave Traffic Act', ook de Mann Act genoemd, naar de Republikeins staatsman James Robert Mann, goedgekeurd op 25 juni 1910 ter preventie van 'interstate or foreign commerce transport of any woman or girl for the purpose of prostitution or for any other immoral purpose', zeker voor vrouwen of meisjes jonger dan 18 jaar. De krant van 5 november 1955 (BFW was getrouwd op 28 september) meldt dat Willette in Milwaukee was aangehouden wegens bezit van marihuana, voldoende voor 15 'reefers'. De krant van 4 december 1956 meldt dat BFW schuldig bevonden werd door Rechter Grubb wegens schending van de 'White Slave Traffic Act'. Hij zou een 17-jarig meisje uit Chicago meegebracht hebben naar Milwaukee voor een verboden doel. BFW was door de FBI aangehouden op 9 november in Racine, Wisconsin. Alhoewel vrijgesproken en niet aangehouden, deed dit niet goed aan zijn reputatie.

Luistertip: in Racine gaat al dertig jaar 'Bix Lives' door, een Bix Beiderbecke Memorial. Zoek 'the incredible piano from Shaye Cohn of Tuba Skinny', een achternichtje van Al Cohn.

In de krant 'The Sentinel' van 18 maart 1956 haalt BFW de tiende plaats in de hitparade met 'Can't keep from lovin' you' (29 september 1955) na de zesde plaats voor Ray Charles met zijn 'Drown in my own tears' (30 november 1955) met tenorsaxofonist Don Wilkerson (Jazzflits 352, 15 februari 2021). Diezelfde maand maart 1956 trad BFW veel op in Club Mambo in Milwaukee. Op 29 maart 1956 is BFW in de Trianon Ballroom in Chicago, in een show met ...[vervolg in de rechterkolom](#)

Baby Face Willette: 'Organ Giant'

The Dells, Eddie King's Band, Chuck Berry. In oktober 1956 speelt BFW in Chicago's Crown Propeller Lounge, dat beschikte toen over het beste Hammondorgel.

Tussendoor is BFW overdag haarkapper, 's nachts in de Milwaukee clubs soms met Jo Gibson en haar band, samen putten zij uit het populaire Ray Charles-songbook.

Gigs in de Moon Glow, Max's Tap, de Flame Club van James Derby Thomas, open sinds 1943 als 'Milwaukee's finest black and tan nite club', ook in de Pelican Club van Louis Atinski. BFW had een trio met de Californische bluesartiest Riff Ruffin, in 1957 speelden zij op zondag drie concerten in de Pelican Club, met Danny Reed op tenorsax. Ruffin had in 1966 een jukeboxhit met 'Peepin' and hidin' van Jimmy Reed (Duke 403). Er was nog de Wilson Club in Milwaukee, saxofonist Berkeley Fudge trad er op met BFW.

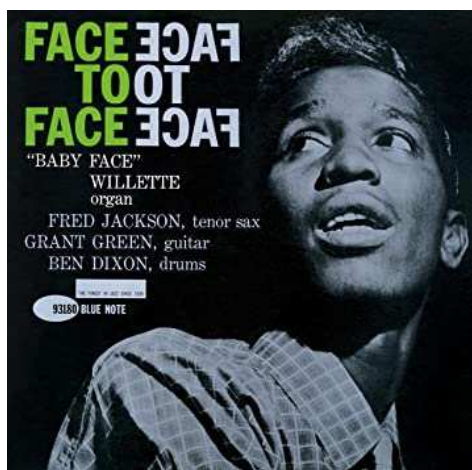
John 'Wild Man' Gilmore, later bij Sun Ra, gigde ook met BFW. In 1958 bood The Flame twee shows per nacht aan, dikwijls met Thomas' vrouw orgeliste Lorette Whyte en legendarisch saxofonist Bobby Burdette. Lorretta White kwam uit St.Louis en was vaste artieste in Milwaukee, eind jaren veertig met een sextet in The Flame.

The Flame en The Pelican waren echte 'hot spots', die haalden de kranten omwille van inbraken, vechtpartijen, getrokken vuurwapens, schenken van drank aan minderjarigen. Soms werden acteurs aangehouden wegens te suggestieve uitvoeringen. BFW voelde zich echt thuis in die kringen.

Managers uit dat milieu kunnen het niet laten: in die periode traden BFW en Jo Gibson op in The Flame, James Derby neemt ook de Moon Glow over, in 1955 gesloten wegens overtreden van de wet. In 1956 nam Thomas de Wonderland Ballroom over, boekt daar in 1957 Duke Ellington, en hij kon Dizzy Gillespie niet betalen na zijn optreden, in 1961 gesloten als 'trouble spot'.

...[vervolg op de volgende pagina links](#)

In The Milwaukee Journal van 2 april 1958 had Jack Goodwin, manager van de Polka Dot, Jo Gibson eerst aangekondigd, Gibson daagde niet op, zeggend omwille van haar ziekte: Gibson was er zelfs niet geboekt. Haar naam was misbruikt, ze verloor enkele boekingen en vraagt bij de rechtbank een schadevergoeding van 30.000 dollar!

Baby Face Willette: Face To Face

In 1958 is BFW definitief overgeschakeld op orgel, overtuigd van zijn grotere mogelijkheden, hij had in Chicago gospel-orgelisten Maceo Woods en Herman Stevens leren kennen. BFW vindt inspiratie bij orgelisten Jimmy Smith en Shirley Scott.

Eind 1959 speelt BFW in McKie's Disc Jockey Lounge, 'first rate jazzclub' in 1956 gesticht door McKie Fitzhugh in Chicago's South Side. Hij hield de 'black music' levendig met live in zijn club: Dizzy Gillespie, James Moody, Max Roach, Roy Eldridge, Ben Webster, Jack McDuff, Gene Ammons. Saxofonist Sonny Stitt speelde een elpee vol 'At The D.J.Lounge' (juni 1961, Chess 8085). In vroeg 1956 was hun zoon Steven geboren, maar de mishandeling van Jo deed geen deugd aan de relatie. In 1960 volgt de echtscheiding, BFW is verslaafd aan heroïne. Beiden hadden een eigen carrière, rond 1958 trok Jo Gibson naar Californië, ze nam zoon Steven mee. Gibson trad op met het orkest van Earl Bostic, met opnamen voor het John Dolphin label. Altsaxofonist Bostic scoorde in 1951 met het wereldbegaamde 'Flamingo', pianist is Cliff Smalls. Rond 1960 speelde BFW in het orkest van Brook Benton, die haalde in 1959 de Top Drie met 'It's just a matter of time', in 1959-1960 in de Top Tien ('So many...[vervolg in de rechterkolom](#)

ways', 'Baby you've got what it takes', 'A rockin' good way', 'Kiddio').

Baby Face Willette in 'Song of the universe'
<https://www.youtube.com/watch?v=tOxqrQrEWnI>

In maart 1960 speelt BFW hammond organ tijdens de JoJo Show, House of Blues, The Hickory Pit. In november 1960 wordt BFW in Chicago aangehouden wegens aanstootgevend gedrag, hierover geen details, hij was juist van plan naar de East Coast te reizen. Belandt in New York, ontmoet junkie-gitarist Grant Green, die was er al sinds oktober 1960. Drukke weken in 1961: samen met saxofonist Lou Donaldson wordt voor Blue Note de plaat 'Here 'Tis' op 23 januari 1961 opgenomen, op 28 januari zit BFW aan het orgel in 'Grant Green's First Stand'. Na deze sessie krijgt BFW een contract bij Blue Note, op 30 januari zijn debuut op 'Face To Face', met veteraan-saxofonist Fred Jackson, die speelde rond 1951 bij Little Richard, dan bij Lloyd Price en bandleader voor Chuck Willis. Op dat 'Face' staat het bijzondere 'Whatever Lola wants', een song uit 1955, ook vertolkt door Dinah Shore, Carmen McRae, Sarah Vaughan, en Annie Cordy houdt het bij 'Tout ce veut Lola'. Een reden om te gaan pluizen in het levensverhaal van Lola Montez, de meest schandalige vrouw in haar tijd (1821-1861). Op 22 mei 1961 wordt 'Stop And Listen' opgenomen: Baby's tweede en laatste Blue Note, gequoteerd als zijn beste plaat.

DE MISERIE HERBEGINT...

Liftechnicus Alfredo Rivera verklaart dat hij op 24 juni 1961 door een vrouw met een smoes werd binnengelokt in een appartement: hij stuit daar op twee kerels, één zet hem een mes op de keel, de andere berooft Rivera. Die loopt de straat op om hulp, met een politiemann en een getuige wordt BFW in een bar gedreven. Vindingrijk als hij was bekend BFW dat hij een mes bij zich had, dat hij een vrouw die zozeggend in discussie was met Rivera wilde bijstaan, dat hij zelf ook beroofd werd.

Baby Face Willette in 'Swingin' at Sugar Ray's'
<https://bit.ly/3hUaXCL>

Op 15 december 1961 wordt BFW veroordeeld voor overval en voor onbepaalde tijd opgesloten in Elmira Reformatory in New York. In beroep bevestigt het Supreme Court zijn veroordeling. Als zijn 'Stop And Listen' in de winkels ligt zit BFW opgesloten. In zijn verweer haalde hij een motief aan: waarom zou ik iemand beroven, ik ben muzikant, pianist, orgelist, drummer, toerde met Brook Benton, ik heb platen opgenomen bij Blue Note, waar ik voor elke sessie als sideman 197 dollar kreeg, 280 als leider, en dat ik auteursrechten ontving en 60 naar mijn vrouw kon sturen. Bovendien betaalde Blue Note-boekhouder Moses Roffe aan BFW: van januari 1961 tot augustus, opeenvolgens 234, 160, 25, 125, 120, 15, 15, 140 dollar. BFW had wel een inkomen, duidelijk te weinig om zijn verslaving te bekostigen. Jo Gibson verklaarde dat Baby Face clean was in Milwaukee, maar dat Roosevelt verslaafd geraakte in New York. Deels geloofwaardig, als je in de buurt komt van junkie Grant Green. Op tournee was Green altijd een blok aan het been, capabel om drugs in jouw instrumentenkoffer te verbergen, aldus Lou Donaldson. Lou zei tegen Blue Note-Alfred Lion dat hij niet meer wilde opnemen met al die junkies. Samengevat: tussen 1961 en 1963 verspillt BFW twee jaar van zijn leven in New York gevangenis wegens diefstal en aanranding. Waar zat ie dan tussen 1965 en 1970?
 ...[vervolg op de volgende pagina links](#)

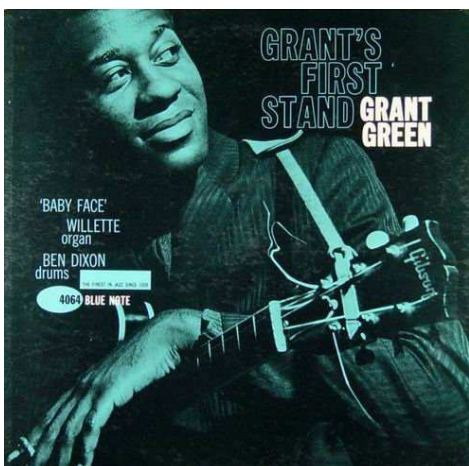

LEVEN NA BLUE NOTE

In 1961 was BFW bij Blue Note als nieuwe ster ingehaald, met Grant Green en Ben Dixon lid van een vaste ritmesectie. In februari 1963 sterft in Little Rock vader evangelist Mansfield D. Willett, hij werd 59, zijn vrouw Ardelia Freeman en drie dochters woonden sinds 1957 in Chicago, zijn zoon orgelist Roosevelt zat vast in Elmira. Eind 1963 wordt BFW vrijgelaten en trekt naar zijn familie in Chicago. Hij vormt in 1963 een eigen trio en treedt weer op, onder meer in de Moroccan Village, zie vandaar 'Mo' Rock. Blue Note wil af van de ellende met BFW en Chess/Argo wil hem een nieuwe kans geven.

Eerst iets over Argo: de eerste plaat van Ramsey Lewis and his Gentle-Men of Swing was in 1956 op Argo 611. Pianist Ahmad Jamal scoorde met zijn 'Live At The Pershing' in Chicago, 16 januari 1958 (Argo 628).

In de lente van 1964 neemt BFW 'Mo' Rock' op in de Chess Ter Mar Recording Studio in Chicago. In het najaar 1964 zijn we bij onze intro 'Behind The 8 Ball', met op 'Amen' saxofonist Gene Barge, aangeworven door Phil Chess. Barge speelt in 1957 mee op 'C.C.Rider' van Chuck Willis, later op platen van Little Milton, Koko Taylor. Phil en Leonard Chess waren Poolse joden uit Belarus, die voegden zich in 1928 bij de joods/Poolse gemeenschap in Chicago.

BFW was begeleider van Grant Green op diens plaat 'Grant's First Stand'.

Baby Face's twee platen uit 1964 waren in handen van Esmond Edwards, die was gestart als fotograaf bij Prestige Records, nu producer bij Chess. Hij adviseerde Ramsey Lewis, Gene Ammons, Coleman Hawkins, Jack McDuff, Shirley Scott, Johnny Hammond Smith.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

appearing NITELY!

RECORDING ARTISTS

BABY FACE

WILLET

Hear His Recordings of
**"Why" and "Can't Keep
 From Loving You"**

PLUS HIS ALL-STAR TRIO

CLUB MAMBO

1842 NORTH 12th ST.

No Cover • No Min.

In juni 1965 schrijft de Arizona Phoenix Gazette over zijn '8 Ball': "BFW a giant on the organ!".

In februari 1966 werd BFW al gedraaid op de Belgische radio, 324 meter band. In november 1966 is BFW de hele maand in Chicago's The Kismet Lounge met Gerald Donavon op drums. In april 1969 in Billy Taylor's New High Chaparral, Midwest's Largest Niteclub.

Als Jo Gibson familie bezoekt in Chicago eindigt dat steevast in de Squeeze Club, zoontje Steven wordt boven op het orgel gezet, tot ongerustheid van moeder Jo.

Intussen was BFW hertrouwd met Eugenia Smith, reeds in het bezit van drie zonen. Ze gaf pianoles aan één van die zonen tot jaloezie van Steven. Met Eugenia heeft BFW een dochter Roslyn. Zijn natuurlijke zoon Steven woonde in 2007 nog steeds in Milwaukee.

BFW ging nog een poos werken aan de West Coast, door ziekte terug naar Chicago in de buurt van zijn familie. In 1970 is BFW 37 jaar, naar buiten toe laat hij niets meer van zich horen, mysterieus.

Op 1 april 1971 sterft Roosevelt James Baby Face Willette in Chicago's Englewood Hospital aan een longontsteking, bronchitis, de week voordien opgelopen. In de Illinois Death Index van 1908-1988 is 'Cook County, Ill.' als plaats van overlijden vermeld.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Jo Gibson kwam vanuit Milwaukee naar de begrafenis op 7 april 1971 in de Jerusalem Church of God In Christ. Hij is begraven in Burr Oak Cemetery in Alsip, Ill., op zijn grafsteen '1936-1971'. BFW vond zijn laatste rustplaats tussen andere zwarte notabelen, jazz- en Chicago-bluesartiesten, als daar zijn: Blind Leroy Garnett (1897-1933), Kokomo Arnold (1901-1968), St. Louis Jimmy (1903-1977), Willie Dixon (1915-1992), Big Walter Horton (1921-1981), Dinah Washington (1924-1963), Sonny Cohn (1925-2006), Otis Spann (1930-1970).

TEN SLOTTE ...

"It was well known that BFW was murdered in prison in Joliet, Ill." – ten gevolge van een misgelopen drugdeal, doodgestoken, gestorven in de gevangenis. Het Joliet Prison was in gebruik van 1858 tot 2002, gevangenen verhuisd naar Stateville Correctional Center, helaas nu moeilijk om terzake informatie te bekommen. Mogelijk werd BFW gewond naar het Englewood Hospital gebracht, bronchitis bij een 'negro' is een gemakkelijke reden van overlijden. Zijn moeder vroeg verheldering, maar zonder resultaat. In Chicago had Leonard Bukowski een platenwinkel, de zoon van een politiemann poneerde dit moordverhaal... Die Joliet gevangenis komt ook voor in 'Percy's Song' van Bob Dylan in 1963, bij Fairport Convention in 1969.

Baby Face Willette in 'Face to face'

<https://bit.ly/34mym83>

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS

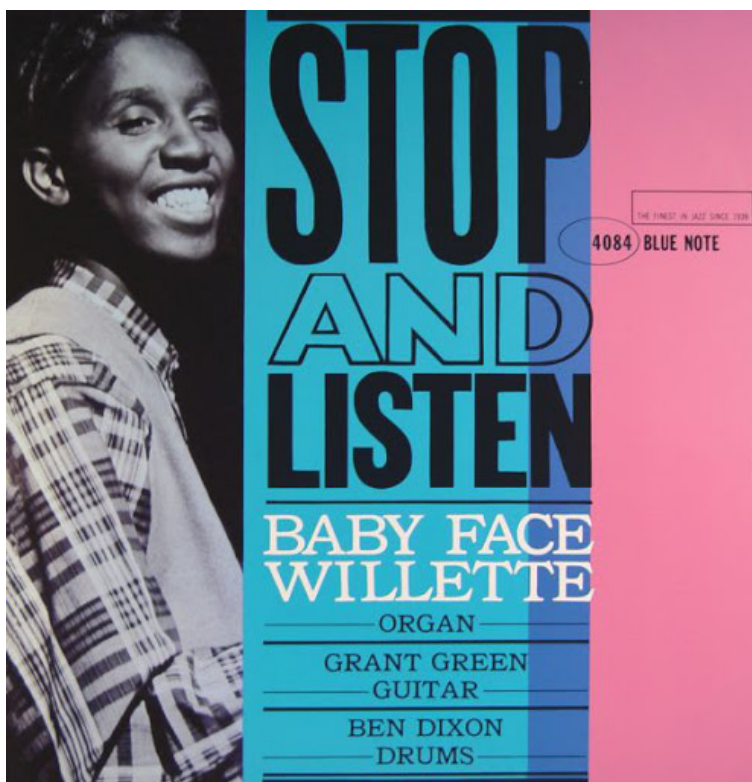
Voor 13 euro kocht ik in april nieuw de genietbare 'Organ Giant', Jasmine 3210, uit in 2020: zes tracks 'Face To Face', drie songs 'Stop And Listen' en 'The Early Recordings' als vier bonus tracks. (zie de hoes op pagina 15)

1952, in Los Angeles, twee R&B-songs, nu op de 'Organ Giant' als bonussen
29 september 1955, **Baby Face Willette**, vier nummers in Chicago daags na zijn trouwfeest, met Red Holloway, Vee-Jay 176

23 januari 1961, **Lou Donaldson Quartet**, 'Here 'Tis', Grant Green, Dave Bailey, Blue Note 5143712

28 januari 1961, **Grant Green Trio**, Grant's First Stand, Ben Dixon, Blue Note 84064

...vervolg in de rechterkolom

Baby Face Willette: 'Stop And Listen'.

30 januari 1961, **Baby Face Willette Quartet**, 'Face To Face', Fred Jackson, Grant Green, Ben Dixon, Blue Note 84068

22 mei 1961, **Baby Face Willette Trio**, 'Stop And Listen', Grant Green, Ben Dixon, Blue Note 84084

27 maart/2 april 1964, **Baby Face Willette**, 'Mo' Rock', gitarist Ben White, drummer Eugene Bass, zes van de acht tracks zijn composities van BFW, Argo 739

30 november 1964, **Baby Face Willette**, 'Behind The 8 Ball', Ben White, drummer Jerold Donavon, met altsax Gene Barge op het gospelstuk Amen, Argo 5503/Cadet 749, nu Groove Hut 66702

eind 1965?, **Baby Face Willette** + others unknown, vijf nummers voor Chess/Cadet, volgens Pete Fallico onuitgegeven – misschien zijn die vernield tijdens die fameuze brand van 1 juni 2008 bij Universal dat eigenaar was van de Chess tapes

Baby Face Willette in 'High 'n low'

https://www.youtube.com/watch?v=fclD3_Izlw4

Op 28 juni 2019 – Blue Note bestond 80 jaar – werd 'Face To Face' heruitgegeven op vinyl.

Groove Hut 66716 is 'Cool Blues' met Lou Donaldson en Grant Green op alle tracks: 'Here 'Tis' is met Baby Face Willette, ander deel is met Jack McDuff, A Man With A Horn, beide uit 1961.

Reel To Reel 104 is Grant Green, 4cd – Seven Classic Albums, met Grant's First Stand, in totaal veertig nummers met ook Ike Quebec, Jack McDuff, Sonny Clark, Yusef Lateef, John Acea.

American Jazz Classics 99103 is een 2cd: Grant Green & Baby Face Willette Trio/Quartet Complete Recordings ('Grant's First Stand', 'Stop And Listen', 'Face To Face'), 23 tracks, 10 euro

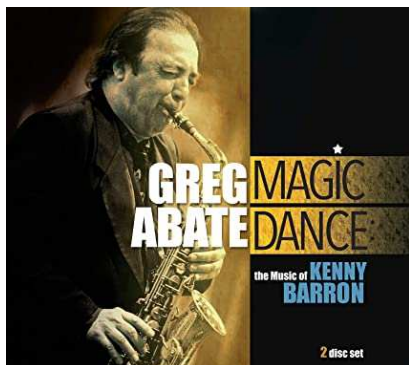
Erik Marcel Frans

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 24 mei 2021

- 1 Greg Abate**
Magic Dance: Music Of Kenny Barron
(Whaling City Sound)
- 2 Dr. Lonnie Smith**
Breathe
(Blue Note)
- 3 Nelson Riveros**
The Latin Side Of Wes Montgomery
(Zoho)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Nrd-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Kortzen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart Noorman, Gijs Orné, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VARIA

Rob Madna: 'A Dutch Discovery'

Al jaren schrijft journalist Marc Myers in zijn prestigieuze blog Jazzwax over jazzlegendes en legendarische jazzplaten. In zijn blog van 19 mei steekt hij de loftrompet over pianist, componist, arrangeur Rob Madna (1931 – 2003), die hij recentelijk ontdekte: "Madna was completely new to me and a big surprise, and I wasn't alone. I must have heard from a couple dozen readers who had never heard his name. Among them was saxophonist Bill Kirchner, who, believe me, knows a ton of jazz." Kirchner: "If Madna is unfamiliar to you, as he was to me until a couple of weeks ago, you'll find that he was an extraordinary musician. I've become a huge fan of his music." Een discografie van Rob Madna is overigens te vinden in nummer 37 (2006) van het blad 'Names and Numbers' (www.names-and-numbers.nl).

Lees de blog van Myer hier: <https://bit.ly/3bUk2rq>

De openingstitels van de Charles Lloyd-film. (Schermafbeelding)

Film over Charles Lloyd tijdens coronapandemie

Een jaar lang filmde Dorothy Darr, echtgenoot van saxofonist Charles Lloyd, haar man in hun huis in Santa Barbara (Californië) tijdens zijn gedwongen thuiszitten door de coronapandemie. Ze deed dat op verzoek van Piotr Turkiewicz, programmeur jazz van de Pierre Boulez Saal in Berlijn. Daar speelde Lloyd in november 2019 en zou hij een jaar later terugkomen voor nog eens twee concerten. De film, die in de loop van enkele maanden is opgenomen met iPhone- en Lumix-camera's en een draagbare Zoom-recorder, biedt inzicht in het kunstenaarschap van Charles Lloyd - inclusief zijn bespiegelingen over eenzaamheid, verzet, sociale onrechtvaardigheid en zijn eigen afkomst - en een aantal solo-optredens. 'Love Longing Loss: At Home with Charles Lloyd During Isolation' duurt ongeveer een uur en is kosteloos te bekijken op de website van de Pierre Boulez Saal: <https://boulezsaal.de/charles-lloyd-love-longing-loss>

Finale Dutch Jazz Competition 2020 op 13 juni

In het Bimhuis te Amsterdam vindt op 13 juni alsnog de uitgestelde finale van de Dutch Jazz Competition 2020 plaats. Omdat de halve finales op 30 januari en 5 februari vanwege de coronapandemie niet door konden gaan, staan alle acht daarvoor geselecteerde groepen nu in de finale. De finalisten zijn Adrian Moncada Sextet, Aviv Noam Quartet, Claudio Jr De Rosa 4et, Idema/Serierse Quartet, Liquid Identities, Sam Newbould Sextet, Tijs Klaassen Quintet en Vondelier. Een professionele jury kiest de beste groep. In plaats van een publieksprijs wordt dit jaar de Sena Muziekproductiefonds prijs uitgereikt. Prijswinnaars krijgen een geldbedrag en mogen optreden tijdens het North Sea Jazz Festival en het Amersfoort Word Jazz Festival. Ook krijgen ze een bedrag om een album te maken. De Dutch Jazz Competition is een landelijk concours dat elke twee jaar een staalkaart presenteert van het beste jazztalent tot gemiddeld dertig jaar. De finale is live te volgen via het YouTube-kanaal van het Bimhuis.